

da vi fik den kommunale Valgret gennemført i 1908, har man i den Grad forset sig paa den ene Side af Sagen, at man rent praktisk har skabt en Mængde Vanskeligheder for os ude i Kommunerne. Jeg skal her nævne en enkelt Ting, som jeg synes er fuldkommen bagvendt. Vi skal være færdige med vort Overslag over det kommende Aars Indtægt og Udgifter allerede den 15. Januar, men vi skal først lægge vor Skat i Løbet af Februar Maa-ned. Først da faar vi et Overblik over, hvorledes Folks økonomiske Stilling er, og i hvilket Omfang man vil kunne haabe, at Indtægterne vil kunne gaa ind i Kommunens Kasse. Man skal altsaa lægge sit Overslag paa et Tidspunkt, hvor man i Virkeligheden ingen Anelse kan have om, hvorledes Folks Skatteevne er. At det er upraktisk og uheldigt, antager jeg, at det ærede Medlem, som adskillige Gange her har sagt, at han har haft meget med kommunale Anliggender at gøre, vil være enig med mig i, og at det absolut vilde være en Fordel for Kommunerne og Sogneraadene, om de først og fremmest nogenlunde vidste, hvorledes Skatteevnen var, og saa derefter lagde deres Overslag. De var da i Stand til at indrette sig mere eller mindre sparsommeligt, efter som Skatteforholdene var. Naar jeg siger „mere eller mindre sparsommeligt“, er det, fordi jeg mener, at den tvungne Sparsommelighed ikke altid er det bedste for Kommunerne, men den kan være en Nødvendighed, og den Nødvendighed har man lidt vanskeligt ved at opfylde, som Forholdene nu er.

Naar vi nu vedtager denne Indstilling, hvor det ærede Medlem er med til at foreslaa, at den enkelte ikke mister sine kommunale Rettigheder, selv om Skatten for hans Vedkommende er helt eftergivet, haaber jeg, at det betyder det første Skridt paa Vandrigen hen imod en fast Ordning i saa Henseende i Fremtiden. Og til den højtærede Minister udtaler jeg en Tak for hans velvillige Udtalelser om at stille de Kommuner, som har økonomiske Vanskeligheder, og som benytter denne Lovs Bestemmelser om Eftergivelse af Skat, noget gunstigere. Det er ikke Hovedsagen, hvorledes det sker. Hovedsagen er, at Kommunerne bliver stillet saa gunstigt som muligt, saa at der ikke her bliver Tale om en Bestemmelse paa Papiret, men om en virkelig Gennemførelse af Bestemmelsen i økonomisk vanskeligt stillede Kommuner.

Klaus Berntsen: For ikke at blive misforstaaet vil jeg dog — om det end gør mig ondt, at jeg maa tage et Haab fra den ærede fungerende Ordfører — sige, at det er ikke min Hensigt at støtte en Lovgivning, hvorefter man i Fremtiden ikke behøver at betale Skat til Kommunen for at være Vælger der. Jeg gør opmærksom paa, at det Lovforslag, der her foreligger, er kun en midlertidig Foranstaltning, og fordi jeg i dette Tilfælde er med til at give en Undtagelsesbestemmelse fra den gældende Regel, berettiger det ikke det ærede Medlem til at tro, at jeg under normale Forhold vil indtage et andet Standpunkt end det, jeg hidtil har indtaget.

Maa jeg, inden jeg slutter, sige til den højtærede Minister, at naar han læser de Anmærkninger, han har føjet til Lovforslaget, maa han erkende, at han selv har indrømmet, at hidtil har man ikke helt kunnet lade Skatten bortfalde. Der staar i Anmærkningerne følgende:

„I Henhold til § 7 i Lov Nr. 85 af 15. Maj 1903 angaaende den kommunale Beskatning kan de kommunale Ligningsmyndigheder derimod ved Skatteligningens Foretagelse, saafremt Bestemmelse herom findes i Skattevedtægterne, efter frit Skøn nedsætte Indkomster i Landkommunerne paa 800 Kr. og i Købstæderne og Handelspladserne paa 1,000 Kr. og derunder; men denne Bestemmelse er bl. a. af Hensyn til Bevarelsen af den kommunale Valgret begrænset derved, at Skatteydelsen ingensinde helt kan bortfalde.“ Det glæder mig, at vi altsaa i Virkeligheden er enige.

Indenrigsministeren (Rode): Det ærede Medlem har en højst mærkværdig Evne til at sammenblande de forskellige Forhold, som han taler om. Det, han nu læste op, drejer sig om Skatteligningen og de under Skatteligningen foretagne Handlinger med Hensyn til Nedsættelse af Skatten. Det er eet. Noget helt andet er Spørgsmaalet om, naar Ligningen er tilendebragt, og Skatten skal opkræves, om Kommunens Adgang til da at eftergive en i Henhold til Lovgivningen paalignet Skat. Det er herom, Striden staar. Jeg kan ikke tro andet, end at det kun er det ærede Medlem, som vil hævde det Standpunkt, at en selvstændig og selvstyrende Enhed, som en Kommune er, ikke skulde have Adgang til at give Afkald paa en Indtægt, som den opbeærer af sine Borgere. Jeg hævder, at det har den selvfølgelig, og hele Spørgsmaalet, som har forvoldt Vanskelighed i